

עפ"ג 8086/03/15 - יוסי כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 8086-03-15 כהן נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיא י. אלון

כב' השופט י. פרסקי

כב' השופט י. עדן

יוסי כהן

מערער

נגד

מדינת ישראל

משיבה

פסק דין

השופט יואל עדן:

1. המערער, יליד 1989, הורשע על פי הודייתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בבית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ד"ר י. ליבדרו), בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בכך שכאמור בכתב האישום המתוקן, בתאריך 21.11.11 סמוך לשעה 01:45, התפרץ המערער יחד עם אחר, (הנאשם 2 בכתב האישום המתוקן), לבית ספר, ושניהם גנבו מכיתות הלימוד שני מקרנים ומחשב, רכוש אשר נתפס ע"י השוטרים במקום.

בהסדר הטיעון הוסכם כי הנאשמים יודו בכתב האישום ויורשעו, יישלחו לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות ותסקיר שירות מבחן, המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לרף של 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, והמערער היה רשאי לטעון באופן פתוח, לרבות בשאלת ביטול ההרשעה.

התקבל תסקיר שירות מבחן אשר המליץ על ביטול ההרשעה, הטלת של"צ והתחייבות, המערער עתר לביטול הרשעתו, המשיבה עתרה להטלת ענישה ברף העליון בהסדר, ובגזר הדין נדחתה העתירה לביטול ההרשעה ועל המערער נגזר מאסר מותנה, של"צ בהיקף של 140 שעות וקנס בסך 1,500 ₪.

המערער, אשר הגיש ערעורו זה בהעדר ייצוג, מערער על החלטת ביהמ"ש קמא שלא להימנע מהרשעתו.

2. בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש לבית המשפט קמא, מפורטות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער, ולפיו המערער סיים 12 שנות לימוד, מתגורר בבית הוריו, לומד לימודי הנדסת תוכנה במכללה אקדמית, שירת שירות

צבאי במסגרתו ביצע עבירת נפקדות, הואיל ולדבריו רצה לצאת לביתו על מנת לסייע לאביו אשר סבל מנכות, חזר לשירות צבאי והשלימו, בהמשך החל בלימודי הכנה למכינה, השלימה, וכעת לומד הנדסת תוכנה.

על פי התסקיר המערער והאחר נתפסו ע"י מוקד האבטחה של המקום והשאירו את הציוד הגנוב שם, הוא חש תחושת אכזבה ותסכול מעצם ביצוע העבירה, ובשל תפיסתו את עצמו כיום כאדם חיובי, שירות המבחן התרשם משאיפות המערער לתפקוד נורמטיבי וחיובי ללא מעורבות בפלילים, וכי מאז ביצוע העבירה ערך שינוי בדפוסי חשיבתו ובאורחות חייו, הבא לידי ביטוי בנייתו קשרים חברתיים בעייתיים ובתחילת לימודים אקדמיים, הוא חונך על פי מערכת ערכים נורמטיבית, בעל יכולות וכישורים בתחומי ההשכלה והתעסוקה, בתקופת ביצוע העבירה (לפני שלוש וחצי שנים) היה מעורה בחברה שולית, ההליך המשפטי והמעצר היוו עבורו גורם מרתיע ונקודת מפנה בעקבותיה בחר לשנות דפוסי התנהלותו ולהתנתק מהחברה השולית בה היה מעורה, הוא מביע חרטה ומשקיע מאמצים לתפקוד נורמטיבי, ולאור כל האמור וההתרשמות בדבר התפקוד החיובי, ועל מנת שלא לפגוע באופציות תעסוקתיות בעתיד, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה, וצו של"צ בהיקף של 220 שעות, ובנוסף הטלת התחייבות.

3. בגזר הדין נקבע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים של הרכוש והקניין הציבורי, השמירה על הסדר הציבורי והחשש לביטחונו של אדם בשל פוטנציאל הסלמה עקב מפגש עם שומרים או בעלי המקום, אינה מבוטלת, אך מנגד הרכוש הגנוב נתפס על אתר ומכאן שלא הייתה פגיעה ממשית בקניין, פרט לשבירת דלת. בית המשפט קמא ציין כי המערער ריצה מאסר צבאי (עקב נפקדות), והיה מעורב בעבירה פלילית שההליכים בעניינה הסתיימו ללא הרשעה, ציין כי הימנעות מהרשעה בפעם השנייה צריכה להיות שמורה למקרים יוצאי דופן באופן מובהק, מקרה זה אינו נמנה על המקרים החריגים ויוצאי הדופן המצדיקים סיום הליכים בפעם השנייה ללא הרשעה, לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי ואין התרשמות כי תיגרם פגיעה בשיקום, וגם לעיקרון השוויון יש לתת את הדעת כשנבחנת אפשרות סיום הליך פלילי באופן של הימנעות מהרשעה בפעם השנייה.

אשר לענישה מצא בית המשפט קמא כי יש לקבוע עונש ברף התחתון של המתחם אשר קבע (מאסר מותנה עד 12 חודשי מאסר בפועל), לאור כך שמדובר בצעיר אשר הביע חרטה עמוקה, לקח אחריות, שינה אורחות חייו, ניתק קשרים חברתיים, למד במכינה, החל בלימודים, התארס ומגלה רצון אמיתי לתפקוד נורמטיבי, וגזר על המערער את העונשים כאמור לעיל.

4. בערעורו טען המערער כי הוא מתחרט מאוד על המעשה (שנעשה כאמור לפני למעלה משלוש וחצי שנים), אשר אינו משקף אותו או את אופן התנהגותו והתנהלותו, הוא אדם מאוד נורמטיבי, ללא עבר פלילי במשפחה, אביו נכה, אמו עובדת, אחיו בעלי מקצועות, ואחד מהם משרת כחייל בקבע, שתי העבירות, הנוכחית וזו בגינה לא הורשע, בוצעו בסמיכות רבה אחת לשנייה (22.10.11 ו- 22.11.11), הוא כעת בשנה ב' ללימודיו במכללה, הרשעה תיפגע מאוד בעתידו ויהיה לו קשה מאוד למצוא עבודה בתחומו, הוא מאורס ואמור להתחתן, נמצא היום בשלב אחר לחלוטין בחייו והרשעה תגרום בהכרח נזק ממשי לסיכויי השתלבותו בעבודה לאחר שישלים לימודי הנדסת תוכנה במכללה.

בדיון בערעור אמר המערער כי שינה את דרכיו, הפנה לאישור לימודים אשר צירף לערעור, שירת בצבא, כשביצע את העבירה הסתובב עם האנשים הלא נכונים, היום הוא אינו בקשר עימם, הוא מתנדב ועוזר לילדים בלימודים, סיים את

השל"צ, והפנה לתאריכים הסמוכים מאוד של ביצוע העבירה הנוכחית והעבירה בגינה לא הורשע בהליך אחר (אוקטובר ונובמבר 2011).

ב"כ המשיבה הגישה את פסק הדין (הראשון) מיום 21.10.12 שם נמנע בית המשפט מהרשעתו, וצינה כי הטענה לפיה הוא שינה את דרכו ולומד, נטענה כבר בתיק הקודם בהליך דומה.

5. לאחר בחינת מכלול נסיבותיו של המערער ושמיעת טענות הצדדים, באתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל, יש להורות על ביטול הרשעת המערער, כפועל יוצא מכך על ביטול המאסר המותנה והקנס, והטלת התחייבות.

תחילה לעניין ההליך הפלילי הקודם במסגרתו נמנע בית המשפט מהרשעתו, ואשר לקיומו ניתן משקל רב בגזר הדין של בית משפט קמא - העבירה נשוא ההליך הקודם בוצעה על ידי המערער בתאריך 22.10.11, ובו ביצע המערער עבירת החזקת נכס חשוד כגנוב, בכך שיחד עם אחר החזיק במכשיר טלפון נייד של המתלוננת, ובתאריך 21.10.12 ניתן, בהסכמה, פסק דין לפיו לא הורשע המערער.

העבירה נשוא ערעור זה, בוצעה בתאריך 21.11.11, כחודש לאחר ביצוע העבירה נשוא התיק הקודם, וכמעט שנה לפני מתן פסק הדין הנ"ל. כתב האישום בתיק הנוכחי הוגש רק ביום 11.2.13, דהיינו כשנה וחצי לאחר פסק הדין ללא הרשעה בתיק הקודם.

לכך חשיבות משני טעמים, ראשית, על פני הדברים, לו היה כתב האישום בתיק הנוכחי מוגש קודם לכן, הרי שיכול וניתן היה לצרף את שני התיקים יחד, ולדון בהם במסגרת אחת. שנית, שתי העבירות בוצעו בסמיכות בהפרש של כחודש ימים, ואי ההרשעה בעבירה הראשונה של החזקת נכס כחשוד, באה לאחר שבוצעה גם העבירה השנייה. מכאן, קיים קושי לומר כי המערער לא הפנים את משמעות אי ההרשעה, שכן, העבירה הנוספת בוצעה שנה תמימה לפני פסק הדין ללא הרשעה.

אכן, משקלם של שיקולי שיקום כמשקל נגד לכלל בדבר הרשעה, צריך להיות משמעותי יותר משמדובר במקרה בו נאשם כבר קיבל הזדמנות ולא הורשע, אך מששתי העבירות בוצעו בסמיכות, ושנה תמימה לפני אי ההרשעה באחת מהן, הרי שהמשקל משמעותי פחות.

תסקיר שירות המבחן חיובי ביותר, ועולה ממנו תמונה לפיה המערער שינה דרכיו, דפוסי חשיבתו, אורחות חייו והחברה בה הוא מצוי, מביע חרטה, נמצא בעיצומם של לימודים אקדמאיים, וההמלצה על אי ההרשעה באה על מנת שלא לפגוע באופציות תעסוקתיות בעתיד.

מהתסקיר ומדברי המערער, אשר לא נשמעה טענה של ממש לסתירתם, עולה כי אכן קיים חשש כי הרשעה יכול ויהיה בה כדי פגיעה באפשרויות תעסוקתיות של המערער בעתיד, גם בשים לב לכיוון לימודיו.

המערער צעיר לימים, יליד 1989, למעט העבירה הקודמת של החזקת נכס חשוד כגנוב ועבירה צבאית (של נפקדות), נעדר הוא עבר פלילי, וההתרשמות, הן של שירות המבחן, והן ממנו בבית המשפט, הינה כי פניו לדרך חיובית ונורמטיבית.

התרשמות זו אינה נשענת אך על מילותיו של המערער, אלא על מעשיו והתנהלותו בפועל. המערער אשר החליט לשנות את דרכיו, פעל להשתלב במסגרת לימודית, והוא בדרכו לקבלת תואר, אשר עניינו מקצוע, והדברים מעידים על הלך רוחו וכיוונו.

בנסיבות אלו, לטעמי, נכון הוא להושיט יד לכיוון חיובי זה, וליתן למערער את האפשרות להמשיך בשינוי דרכיו.

אכן, כפי שצוין ע"י בית המשפט קמא, הפגיעה בערכים המוגנים במעשהו של המערער, אינה מבוטלת, אולם התוצאה הסופית הייתה נזק לדלת והרכוש לא נלקח מהמקום, ומנגד, שיקולי השיקום של המערער כבדי משקל.

6. מכל האמור, דין הערעור להתקבל, כך שהרשעת המערער תבוטל וייקבע כי ביצע את העבירות האמורות בכתב האישום המתוקן, ללא הרשעה, יבוטלו רכיבי המאסר המותנה והקנס אשר הוטלו בגזר הדין, ייוותר על כנו צו השל"צ אשר בינתיים בוצע במלואו, ותיווסף התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת רכוש למשך שנה. כך אציע לחברי.

יואל עדן, שופט

השופט י. אלון

אני מסכים.

יוסף אלון, שופט
נשיא

השופט יעקב פרסקי:

אני מסכים.

יעקב פרסקי, שופט

אשר על כן, הוחלט לקבל את הערעור כמפורט בפסק דינו של כב' השופט יואל עדן.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ה, 14 מאי 2015, בנוכחות הצדדים.

יואל עדן, שופט

יעקב פרסקי, שופט

יוסף אלון, שופט
נשיא - אב"ד